

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ , ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ , ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੱਗਣਾ ਨਹੀਂ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰੇਗਾ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਰਿਹਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ? ਫਾਲਤੂ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ? ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ ? ਇਵੇਂ ਜੇ ਪੇਤਾਮੇਲ ਰੱਖਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਪਛਤਾਏਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਬੁੱਧੀ ਜਰੂਰ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਖਿੱਚਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਵਾਲ ਹੈ- ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਈ ਸਵੇਰੇ ਘੰਟਾ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਉੱਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿੰਨਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚਾਰਟ ਲਿਖਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਰਾਈਟ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਰਾਂਗ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਪਰੰਤੂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੱਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਭੁੱਲ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਪਰੰਤੂ ਸਚਮੁੱਚ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਖੁਦ ਪੇਤਾਮੇਲ ਨਿਕਾਲੇ। ਕਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸੂਕ ਰੂਹਾਨੀ ਹਨ। ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਨਿਆਰੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ। ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਜੇ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਯਾਦ ਬਿਨਾਂ ਤੇ ਉਤਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਵੱਡੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਜਾਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ ਸਮਝ ਠਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਜੇ ਕੱਟ ਨਿਕਲੇ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ? ਇਹ ਪੇਤਾਮੇਲ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਪਾਏਗਾ, ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਪਛਤਾਏਗਾ। ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਕਰੈਕਟਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਰਿਹਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਫਾਲਤੂ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਸਤਾ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਆਸ਼ਿਕ - ਮਸੂਕ ਇੱਕ- ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਔਰਤਾਂ (ਫੀਮਲੇ) ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ (ਮੇਲ) ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਭਰਾ ਤੋਂ ਵੀ ਬੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ- ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਠਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਬਾਪ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਚੁੱਬਕ ਹੈ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਤਾਂ ਉਹ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਮੁਸਾਫਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਖਾਂਦੇ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਸ਼ਿਕ - ਮਸੂਕ ਕਿਤੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਪਾਪ

ਕੱਟਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਾਜੁਕ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਅੱਗ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਇੱਥੇ, ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਚੇਤਨ ਹੀਰਾ ਇਸ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਅੱਧਾ ਪੈਣ ਘੰਟਾ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵੇਸਟ ਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਰਟ ਦਾ ਓਨਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮਹਾਂਰਥੀ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਗਿਣੇ ਚੁਣੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਫਲਾਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਈ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਇਸ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ - ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਵੈਰਾਗ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ - ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਚੰਡਿਕਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਵੀ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਉਹ ਸੁਧਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਡਿਕਾ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਫਿਰ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਰ, ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਵੇਰੇ ਆਕੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਸਤੀ ਸਬਜੈਕਟ ਕਰਾਂਗੇ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਾਰੀ ਮਾਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮਾਇਆ ਪਿਛਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਕੇ ਪੜਾਓ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਖਣੇ ਹਨ। ਪੂਰਾ ਰਾਜਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਿੰਪਲ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਬਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਠਾਸ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀ ਜਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਾਜੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਗਿਆਨ ਜਲਦੀ ਉਠਾਉਣਗੇ। ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹੋਣਗੇ। ਲਿਖਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਅਲਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਦਾ ਵਜ਼ਨ ਕਰਨ। ਪਰੰਤੂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਨੋਟਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਾਲ ਵੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਲਿਖੇ ਫਿਰ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। ਅਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਲੋਕ ਵੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਟੇਪੀਕਸ ਲਿਖਕੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੁਰੈਕਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉੱਛਲ ਨਹੀਂ ਖਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੋਰ- ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭਟਕਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦਿਲ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਜਾਣੇ। ਭਾਵੇਂ ਧੰਦਾ - ਧੋਰੀ ਆਦਿ ਕਰੋ ਡਾਇਰੀ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਕੇਟ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਭਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਲਬੇਲੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੀਆਂ ਮਿੰਨੂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਘਸੁੰਨ ਲਗਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਉੱਠਕੇ ਲਿਖਦੇ ਸਨ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਪੁਆਇੰਟ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਫਿਰ ਬੈਠ ਵੇਖਦੇ ਸਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਕਰਮਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਸਮਝੋ ਮੁਰਲੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਵਿਚ ਦੀ ਇਹ ਬੱਚਾ ਵੀ ਬੋਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕਯੂਰੇਟ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲਾਤ ਕਰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰਿਸਪੋਨਸੀਬੀਲਟੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ, ਇੰਨਾ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ। ਡਰਾਮੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਡਰਾਮਾ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਿੱਲਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਅਡੋਲ, ਅਚਲ, ਸਥਿਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦਸਦੇ

ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਜ਼ਿਲ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਨਾ। ਲਵਲੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਿਫ਼ਰੈਸ਼ ਹੋਣ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਸੇਂਟਰਜ਼ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਜਾਂਚ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ -- ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੈ? ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਿਗਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਅਲੌਕਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਥਰੂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਖ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਰੂਰ ਰੱਥ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਵੋਗਾ। ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ। ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਜੰਗਲ ਤੋਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਗਲਮ ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਦਾ ਮੰਗਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਖ਼ਾਮੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦਾ ਜੋਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋਹਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁਲ ਪਾਰਟ ਹੈ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਿਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਸੁਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਮੈਂ ਲੈਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁਲ ਚਟਪਟੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਅਟਪਟੀ ਅਤੇ ਖਟਪਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਐਸੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ।

ਅੱਛਾ ਹਰੇਕ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਕਦੇ ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਬੋਲਨੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ -ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1) ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2) ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢ ਦੇਣੀਆਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਰਜਿਸਟਰ ਖੁਦ ਹੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਭਵ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਬੀਜ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੈ। ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਬੀਜ ਸਥੂਲ ਅਤੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ ਅਪ੍ਰਾਪੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ। ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਵਾਰਾ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਅਖੁਟ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ ਮਤਲਬ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿੱਥੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਉੱਥੇ ਵਿਜੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਲਕੀਰ ਮੱਥੇ ਤੇ ਹੈ ਹੀ।
